

Først drøftedes det Spørgsmaal: »Hvorfor vælger saa faa Kvinder Diakonissegerningen«, til Besvarelse af hvilket Forstanderen for Diakonissehjemmet blev indbudt. Han var af den Mening, at Grunden dertil maatte søges i, at Sagen hos os endnu var for lidt kendt; hvorimod Medlemmerne af Unionen troede, at Tanken nok i de 25 Aar, Diakonissevirksomheden havde eksisteret hos os, var kendt, men at Fejlen laa i selve Diakonisseinstitutionen. Diakonissehjemmene var næsten et Slags Klostre indenfor den lutherske Kirke og tog ikke tilstrækkeligt Hensyn til Individets Frihed.

Nogen Tid herefter blev en nylig udkommen Bog, »*Præstens Hustru*« af *Juhani Aho*, taget op af Unionen til Bedømmelse. Da den i Dagspressen var bleven meget rost, men nu af Kvinde-sagsforeningen underkastedes en skarp Kritik, var dette skikket til at vække et stærkt Røre. Man kan sige, at hele det literaturlæsende Publikum har delt sig i to Lejre. En Del forsvarede Arbejdet paa det ivrigste og fandt ikke Ord stærke nok til at udtrykke deres Beundring; Modparten erkendte Bogens formelle Fortjenester, men fandt Indholdet yderst svagt. Man overfyldte naturligvis Aviserne med Udtryk for sine Sympathier og Antipathier. Ja, Bogens Beundrere gik endog saa vidt, at de ikke blot angreb deres Modstanderes Hensigter, men ogsaa gjorde deres Person til Skive for deres Spot og Vittigheder. — Nu er dog allerede »*Præstens Hustru*« gemt og glemt og Interessen optagen af andre Spørgsmaal. Forrest paa Dagsordenen staar nu Vielsesformularen.

Teologerne har i Almindelighed strængt holdt over Kvindens Lydighed og Underdanighed, og dette spores ogsaa meget tydeligt, naar man gennemlæser Vielsesformularen. I den hos os i Aaret 1886 indførte Alterbog har denne Formular ganske vist gennemgaaet nogle Forandringer. Saadanne Udtryk, som at Manden er begavet med større Visdom og af en stærkere Natur end Kvinden, samt at Hustruen skal kalde sin Mand Herre ligesom Sara i det gamle Testamente, er blevne borttagne, men endnu er der meget tilbage, som ikke taler for et jævnyrdigt Forhold i Ægteskabet.

Frøken A. Ehrnroth, af Aar Unionens ældste Medlem, men af Sindelag og Hjærte et af dens yngste og mest begejstrede, undersøgte denne Formular nøje. I en Redegørelse, gennem hvilken der aander varm Religiositet og Kærlighed til alle undertrykte Hustruer, paaviser hun, at den af Paulus udtalte Formaning: »Hustruerne være deres Mænd underdanige som Herren« gjaldt den jødiske og hedenske Kvinde, men ikke mere kunde have sin Berettigelse under Nutidens Forhold. Paulus tillod jo heller ikke Kvinden »at hun lærer andre«, til Trods for hvilket man dog nu havde et virksomt og dygtigt Lærerindekorps, som vel ingen ønskede afmønstret paa Grund af dette